

PHẦN THỨ HAI

CHƯƠNG III

Suốt ngày hôm ấy, Chương và Tuyết có dáng không vui. Tuyết xưa nay vẫn dễ dàng, tự nhiên, thế mà Chương thấy nàng bỗng trở nên ngưng ngưng, bẽn lẽn, nhất là buồn tẻ rã rời.

Com chiều xong, Chương tần mẫn cầm thìa cà phê gõ vào chén, còn Tuyết thì chống tay vào má nhìn qua cửa sổ ra nơi chân trời.

- Minh nghĩ gì vậy?

Nghe câu hỏi, Tuyết quay lại uể oải bảo Chương:

- Đưa em gói thuốc lá.

Rồi nàng đánh diêm, yên lặng ngồi hút thuốc, cặp mắt mơ màng theo khói.

- Tuyết ạ, nếu Tuyết không thích ở ngoài này thì vài hôm nữa, ta về Hà Nội.

- Sao lại về?

- Ra đây mà buồn thiu buồn chảy, chỉ tổ ốm thêm thà về còn hơn.

Tuyết không trả lời, vẫn nhìn theo làn khói bị gió thổi bay tạt ngang.

- Đi chơi đi!

Thong thả Tuyết đứng dậy:

- Đi thì đi.

Rồi nàng cười ngất, đưa tay ra khoác cánh tay Chương để cùng ra bãi biển. Lần đầu, Chương nhận thấy tiếng cười của Tuyết ghê sợ, xa xăm.

Bảy giờ đã gần chín giờ. Đêm không trăng nên trời tối lắm. Những người đi chơi mát vẫn còn lẻ tẻ. Tuyết và Chương, mỗi lần quay trở lại, là một lần gặp họ, hoặc đi một mình, hoặc đi từng cặp, lờ mờ in bóng đen lên mặt nước biển.

Qua nhà khách sạn tây, Tuyết trông thấy đèn sáng, bảo Chương đưa vào giải khát. Hôm ấy không nhằm thứ bảy, chủ nhật, nên khách rất vắng. Những bàn trải khăn trắng, phản chiếu ánh đèn điện càng làm tăng vẻ lạnh lẽo của mấy gian phòng trống không.

Chương và Tuyết ở bãi cát đi lên cái nền cao có bao lơn vây bọc, rồi đứng đó nhìn vào trong. Một người bồi chạy lại hỏi:

- Thưa ngài dùng gì? Ngài ở đây hay vào trong nhà?

Chương kéo ghế mời Tuyết ngồi rồi hỏi:

- Minh dùng gì?

- Cà phê..
- Vừa uống cà phê ở nhà.
- Uống nữa.
- Sợ không ngủ được.

Tuyết tắc lưỡi đáp lại:

- Mọi khi uống hai, ba cốc vẫn ngủ như thường thì sao?

Chương bảo người bồi:

- Hai chén cà phê.
- Thưa ông dùng “rôm” hay “cô-nhác”?

Tuyết nói luôn:

- Rôm.

Người bồi vừa quay đi thì hai người trẻ tuổi có dáng bộ nhanh nhẹn và chững chạc, từ dưới bãi cát bước lên, kéo ghế ngồi ngay bên bàn Chương và Tuyết, rồi đồng dục gọi hỏi:

- Hai bác. Mà mau lên!

Họ nói chuyện toàn bằng tiếng Pháp. Đã hai lần Chương thì thầm bảo Tuyết đổi bàn, nhưng hình như chẳng lưu ý gì đến hai người kia, Tuyết vẫn ngồi chống tay vào cằm nhìn ra ngoài biển.

Bỗng nàng giật mình giương mắt, dăm dăm ngấm nghĩa hai người lạ. Nàng không nhìn rõ mặt, vì đèn điện xe chỉ chiếu lờ mờ. Nhưng nàng vừa nghe một người nói tiếng “naturellement” như quen quen. Nàng liền để ý đến câu chuyện của họ:

- Bây giờ anh định làm gì?
- Tôi chờ bồ.
- Sao không mở phòng khám bệnh?
- Anh tính tiền đâu?
- Chà! Làm gì lại không có anh em bỏ vốn ra cho anh?

Sau một tiếng thở dài, người kia đáp:

- Anh em! Mong gì anh em! Tôi bây giờ ngoài anh ra không còn bạn nào nữa, kể cả bạn gái.

Tuyết đứng phắt dậy, lại gần bàn hai người, chào hỏi:

- Có phải Văn đấy không?

Người kia ngơ ngác hỏi lại:

- Ai mà biết tên tôi thế?

Tuyết cười khanh khách, cái cười thẳng thắn đã trở lại trong tâm hồn nàng:

- Thảo nào mà anh phàn nàn không có bạn gái. Anh dễ quên bạn thế, còn trách ai? Anh không nhớ Tuyết à?

Người kia hoảng hốt:

- Trời ơi! “Tuyết con” đây phải không?

- Chính! Còn anh là “Văn gấu” chứ gì.

Chương ngỡ quá, chỉ muốn lôi phăng Tuyết về. Lâu nay chàng vẫn sợ Tuyết gặp những bạn bè thuở xưa. Nhưng Văn hình như không thêm lưu ý đến chàng, kéo Tuyết ngồi xuống ghế và hỏi dồn:

- Ra đây từ bao giờ thế? Dùng gì? Nước cam nhé?

Tuyết lắc đầu, thì thầm từ chối.

- Cảm ơn anh, tôi đi với...

Nàng không nói được dứt câu, chỉ quay lại đưa mắt nhìn Chương. Văn cũng nhìn theo. Lúc đó chàng mới nhận ra rằng Tuyết đi với tình nhân. Chàng hát hàm ra hiệu hỏi: “Đi với hắn đây à?”. Tuyết gật. Văn nói rất sẽ:

- Giới thiệu đi.

Tuyết nói chớ sang bảo Chương:

- Minh ơi, lại đây em bảo.

Chương đến gần, Tuyết chỗ lần lượt Văn và Chương:

- Anh Văn, người bạn cũ của em. Anh Chương, chồng tôi.

Hai người bắt tay nhau cùng nói “Hân hạnh!”

Văn giới thiệu lại với Chương người bạn, ông Hanh, một nhà thương mại ở Hải Phòng.

Chương lấy làm khó chịu, trở lại chỗ cũ. Mà Tuyết sợ Chương giận cũng đi theo. Nhưng hình như nàng đã lại tìm thấy sự vui vẻ tự nhiên mấy hôm trước, luôn luôn quay sang bàn Văn huyền thuyên góp chuyện cười đùa. Văn nói cho nàng và Chương biết rằng chàng vừa ở Pháp về, đã đậu y khoa tiến sĩ và chờ bỏ đi coi một nhà thương ở một tỉnh lỵ nào đó. Chàng kể len vào câu chuyện những sự đã xảy ra ngày xưa mà hình như Tuyết có biết. Trong những câu trả lời, Tuyết cũng nói xa xôi cho Văn hiểu rằng ngày nay không còn là ngày xưa, và Văn không nên làm phiền lòng một người rất yêu thương nàng.

Một lát sau, khi đã uống hết chén cà phê, Chương gọi bồi tử tiền rồi đứng dậy chào:

- Xin lỗi hai ông chúng tôi về ngủ.
- Ngủ làm gì mà sớm thế, thưa ông?

Tuyết cũng nói:

- Thong thả đã mình, về làm gì vội?

Chương thấy Tuyết ra chiều lưu luyến Văn, càng tức tối và càng quả quyết về bằng được.

- Về thôi, anh mệt lắm.

Lạnh lùng Tuyết đáp:

- Về thì về!

Rồi nàng quay ra hỏi Văn:

- Anh còn ở đây lâu?
- Có lẽ.
- Chắc chứ còn có lẽ gì nữa.
- Vâng chắc... Ông bà ở đâu vậy?
- Villa des Antigones.

Chương giờ tay bắt tay, nói:

- Mai xin mời hai ông lại chơi.
- Xin vâng.

Khi đã xuống tới bãi cát, Chương hỏi Tuyết:

- Sao mình quen hẳn ta?

Tuyết không trả lời. Chương nhắc lại câu hỏi.

Bỗng Tuyết cười sảng sặc rồi đáp lại:

- Mình hỏi xuẩn ngốc lạ!

Chương gất:

- Thế nào là xuẩn ngốc?
- Sao mình hỏi em vì sao em quen mình?

Câu trả lời như vẽ trong trí tưởng tượng của Chương cả một đời giang hồ ghê tởm. Nhưng Tuyết vẫn cười chế nhạo.

- Mình im ngay.

Nghe tiếng Chương cự, Tuyết im bật. Rồi hai người thong thả, uể oải đi bên nhau, không ai nói một lời: Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Chương thì tưởng tới cái đời vô lý, cái đời xấu xa của Tuyết, trái ngược hẳn với cái đời sung sướng, trong sạch mà chàng cùng muốn nàng sống. Được như thế, nào có khó khăn gì. Đời ký vãng của Tuyết, chàng sẵn lòng quên hẳn, chàng chỉ mong Tuyết cũng quên được như chàng...

Nhưng nào Tuyết có quên! Vừa gặp một người bạn cũ, nàng đã nhận thấy bao cảm tưởng và cảm giác trong một quãng đời quá khứ ngổn ngang sống lại. Người ấy, lần đầu, đã dạy nàng yêu, nàng tưởng không bao giờ quên được.